

TEXT: JAN TRÁVNÍČEK

Kytarami se nijak nerozmazluju

„V Londýně je to namačkané muzikanty, ambicemi a talentem,“ tvrdí David Žbirka, který tam poslední roky žije i tvoří hudbu pod hlavičkou Sunnbrella. Vůči tvorbě svého slavného otce se nikdy nevymezoval, ale dokázal si najít vlastní, osobitou cestu.

Foto: archiv Davida Žbirky

Kdy vás poprvé napadlo, že byste mohli tvořit hudbu?

To je dobrá otázka. Tím, že jsem vyrůstal v muzikantské rodině, nedokážu posoudit, jestli byl nějaký jeden zlomový moment. Ono to vždycky k tomu nějak směřovalo. Já jsem odjakživa hrál na bicí, už jako malý jsem měl různé plastové hračky ve tvaru bicích, pak mi táta začal postupně ukazovat základní kytarové akordy a sám jsem pak začal psát i své první, dětské písničky. Mohlo mi být třeba sedm osm let. Okolo třinácti jsem se začal výrazněji soustředit na kytaru, protože už jsem mohl ve svých prvních kapelách více skládat songy. Šlo o velmi jednoduché věci, jsem samouk. Nikdy jsem se ale neučil hrát sóla, nesnažím se hrát si na virtuosa.

Co to bylo za kytaru?

Když jsem byl menší, hrál jsem na tátovu akustiku a možná jsem měl i nějakou dětskou akustiku. Táta měl elektrickou kytaru i telecaster, který dosud mám. V prvních kapelách jsem hrál na levné squiery, pak až jak začala Sunnbrella, tak jsem si koupil prvního fendera. Ale nemůžu říct, že bych se kytarami nějak rozmazloval.

Zmiňoval jste bicí. Dokázal byste se za bubny plnohodnotně prezentovat na koncertě, nebo se bavíme spíš o základním bubnování pro radost?

Momentálně sice v žádné kapele na bicí nehraju, ale pořád si myslím, že se jedná o nástroj, na který umím hrát nejlépe. Občas jsem hrál i náhodné koncerty s kapelou jako session drummer, jinak ale poslední větší zkušenost se týká kamaráda, který vystupuje pod názvem Mouth Ulcers. Je momentálně úplně na začátku, ale má ambici postavit kompletní kapelu, a tak se dá očekávat, že bych se tam v roli bubeníka mohl více projevit. Produkoval a míchal jsem mu první oficiálně vydaný song.

Jaké covery jste přehrával mezi prvními, než jste začal s vlastní tvorbou?

Satisfaction od Rolling Stones byl úplně první. Když jsem se pak učil na kytaru, tak jsem stále varioval čtyři nejpopsalnější akordy. V pubertě jsem hodně přehrával Blink-182, Sum 41, Green Day, později The Cure, písničkáře Elliotta Smithe a další. Jsem na to ale trochu líný, měl bych přidat.

Pomáhal vám táta s hraním? Nebo jste chodil k učiteli do hudebky?

Foto: James Walton

Do hudebky jsem chodil na klavír, který mě tehdy moc nebavil. Trochu mě do toho nutili rodiče, zpětně ale lituju, že jsem se tomu více nevěnoval. Hrát na klavír sice umím, ale mohl jsem být mnohem lepší. Na kytaru jsem se učil převážně sám u sebe v pokoji, táta ale párkrát pomohl.

Kdy to začalo vypadat, že by to mohla být vaše hlavní práce, že to nebude „jen fáze“?

Už kolem těch třinácti let jsem na tom pracoval, domlouval jsem koncerty, zkoušky s kapelou, skládal songy. Nejsem si ale jistý, zda se v hudbě vůbec dá hovořit o práci v seriózním duchu. Věnuju se jí sice na full time, ale dokud nepřijdou nějaké opravdu velké peníze, nedá se na to spolehnout.

Měl jste někdy i záložní plán?

Když jsem se přestěhoval do Londýna, tak jsem tady studoval filmovou režii a střih, což byl vždy můj záložní plán. Do jisté míry to pořád dělám, občas střihám nebo všelijak asistuju na natáčení, záleží, co se ke mně dostane za kšeft.

Jak vzpomínáte na své první kapely ještě před Sunnbrellou?

Už ve dvanácti letech jsem měl kapelu s kamarádem Oliverem Torrem, který dnes pracuje jako experimentální

elektronický producent, a dělal jsem s ním i svou poslední desku. Odmalička jsme spolu měli různé dětské kapely, chodili jsme na stejnou anglickou školu a náš učitel pan Pavelka měl kapelu složenou z žáků podobně jako ve filmu *Škola ro(c)ku*. Učili jsme se tam, jak vypadá zkouška, jak se učí covery, jak se organizují koncerty. Měli jsme pak i společné akce v Rock Café. Později jsme s Oliverem měli poppunkovou kapelu Up Against It, s níž jsme hráli po Praze i po celé republice, nedoporučoval bych ji ale lidem hledat. (smích) Po pár dalších, méně podstatných skupinách jsem se přemístil do Londýna, kde jsem kromě Sunnbrelly hrál v postpunkových Human Pet.

Baví vás zasněné skladby ve stylu My Bloody Valentine, shoegaze, dream pop. Má to nějaký hlubší důvod?

Už když jsem šel na vysokou, měl jsem slabost pro Nirvanu a devadesátkové kapely obecně – postupně jsem se dostal k Sunny Day Real Estate, Sonic Youth a nakonec i My Bloody Valentine, které když jsem si po dlouhém odkládání konečně pustil na YouTube, kde mi to jako první nabídl *Only Shallow*, tak mě to

OFF Fest, foto: archiv Davida Žbirky

Lexington, foto: archiv Davida Žbirky

prvky, ten wall of sound, to má někam cestovat, takže je to i mnohem tvrdší. Nahrávky jsou spíše popovější, ale při koncertě je to zkreslenější, intenzivnější. My Bloody Valentine jsem zatím neviděl, změnil se to ale v listopadu tady v Londýně, už mám lístky. A jsem zvědavý, zda ohluchnu, protože oni jsou známí tím, že hrají opravdu nahlas.

V rozhovorech říkáte, že vás ovlivnil i Moby a The Chemical Brothers. Co konkrétně vás na každém z nich zaujalo? Přiznám se, že ve vaší hudbě je tolik neslyším.

Mě hodně baví mix elektroniky s kytarovou hudbou, což u Chemiků je. Jsou tam danceové beaty, ale míchá to tam i psychedeliku šedesátých let. Podobně i *Screamadelica* od Pri-

k vám v mládí jeho muzika, nebo jste se naopak zavíral v pokoji a poslouchal si to své?

Já jsem odmalička tátovu hudbu vnímal a bavila mě, nikdy jsem neměl nějakou averzi vůči tomu. Zlomový bod přišel, když mi bylo asi šestnáct. To jsme s Oliverem objevili desky *Nemoderný chalan*, *Chlapec z ulice* a *Zlomky poznania*. Tou dobou jsme hodně užížděli na The Cure a Depeche Mode, a tak nás překvapilo, že táta dělal i tyto synthpopové věci, protože do té doby jsem znal spíše písničky typu *22 dní*. Vůbec jsem tehdy netušil, že i takové zvuky, které jsem v tu dobu poslouchal, už táta dávno nahrál. Později jsem docenil i *Modrý album*, které bylo podobné albu *Nemoderný chalan*, na kterém táta hodně zmodernizoval svůj sound – přidal drummachinery, sekvencery... Taký si tím tehdy dost znepřátelil část svého publika.

Osobně mám od vašeho otce nejraději polohu se symfonickým orchestrem. Skladba *Jesenná láska* byla v této podobě fantastická. Dokážete si představit, že byste někdy udělal nějaký podobný projekt, nebo to zní až příliš velkolepě?

Ano, to jsou neuvěřitelné melodie, dokonce jsem o tom četl i v nějaké učebnici. Pro mě osobně je momentálně něco podobného hodně vzdálené, ve své tvorbě si to neumím moc představit a nejspíš bych ani neuměl nic podobného složit, ale mám rád všechny žánry hudby a každý hudební nástroj, takže nikdy neříkej nikdy.

Je právě skutečnost, že jste šel do Londýna, začal zpívat anglicky a děláte úplně jinou hudbu než váš táta, jakousi formou vzdoru, jak to v pubertě mnohdy bývá?

Táta byl napůl Brit, takže moje výchova byla dost anglofonní a do Londýna jsme i často cestovali, když jsem byl malý. Do roku 2019 tady žil můj strejda Dave, dokud neumřel, a s ním jsme se hodně scházeli, chodili do klubů a podobně. Takže k Londýnu jsem měl blízký vztah ještě mnohem dříve, než jsem tu začal bydlet. A taky jsem chodil na anglickou školu v Praze od svých asi dvanácti, takže všechnu výuku jsem měl v angličtině, zvlášť jsem pak chodil na hodiny češtiny, za což jsem zpětně taky rád. Do

určité míry jsem tak k tomu Londýnu odmalička směřoval, navíc jsem nikdy nebyl zvyklý zpívat česky či slovensky, to považuju za o dost větší výzvu. Stěhování tedy bylo nasnadě, navíc to byl i jakýsi vrchol tátovy výchovy. Zvažoval jsem pouze, zda zvolit Británii, či Ameriku, první možnost zvítězila hlavně kvůli tomu, že to mám blíž domů, a když se navíc dnes podíváme na to, jak to v USA vypadá z politického hlediska, myslím, že jsem udělal dobře.

V čem vidíte hlavní rozdíly oproti životu v Praze?

Je jich spousta – hlavně velikostně je Londýn fakt gigant, scéna je obrovská a o muzikanty tady skoro zakopáváte. Všichni se tu perou o své místo – je to tu namačkané lidmi, talentem, ambicemi. Navíc tu nejsou lidi jen z Londýna, ale z celého světa, takže je náročné se tady prosadit a musíte se hodně snažit. K tomu mi vyhovuje, že tady nikdo neví, kdo byl táta, takže nepracuju s očekáváním lidí kolem sebe. Když pracuju v Česku, těžko si to lidi odmyslí a ta nálepka „Žbirkova syna“ pořád existuje. Pravda ale taky je, že v Praze mám spoustu kamarádů, a tak je to oproti náročnějšímu Londýnu mnohem klidnější prostředí. Obojí má plusy a minusy.

Vím, že jste s Marcellem a Patrickem Jamesem Fitzroyem spolupracovali na desce *Hovory domů*. Díky tomu jste měl možnost v přímém přenosu sledovat, jak vypadá přerod z angličtiny do češtiny. Ačkoliv si osobně nemyslím, že by to bylo ve vašem případě úplně potřeba, napadlo vás to někdy?

Já už jsem zpíval jednou česky – v tátově písni *Nejsi sám*. A když jsme hráli na Pohodě, zazpíval jsem si ve slovenštině tátovu *Do člna*. Ale jinak si myslím, že u českých interpretů, kteří začínali v angličtině a pak přešli do češtiny, je znát, že jsou autentičtější, osobnější, konkrétnější, a přijde mi, že je díky tomu lépe poznám. V mém případě to vnímám tak, že vzhledem k tomu, kolik času s angličtinou už jsem strávil, se v ní vyjadřuju lépe než v češtině, a podobný posun by u mě nenastal.

Když jsem si překládal vaše texty, přišlo mi, že jsou stručné, nekonkrétní a popisující náladu, především jakousi ztracenost

Sunnbrella (2025), foto: Zak Watson

v rychlém světě. Jsou za nimi nějaké konkrétní zážitky?

Určitě ano, zasnění a zmatení ze života patří mezi témata, která mě velmi zajímají. Snažím se, aby to znělo spíš jako neurčité útržky vzpomínek než přímočarý storytelling.

Takže je to záměr.

Ano, snovost v písních je pro mě důležitá, to mě oslovovalo už u The Cure nebo u Johna Lennona. Mám tendenci nahrazovat banalost zvláštějšími obraty. Oliver Torr je pak ten, kdo mi ty songy „rozbombarduje“, ozvláštňuje, a já je pak zase skládám dohromady, dělám finální mixážní úpravy před masteringem. Jsem velký perfekcionista, mám tendenci se v písních nimrat a i po dokončení alba pak mám chvíle, že mě štve určitá pasáž, která mi zpětně přijde nedodělaná.

Jak se říká, žádné umělecké dílo nelze dodělat, lze ho jen opustit. Obecně mi není jedno, kolik lidí mě poslouchá, určitě chci, aby se má hudba dostala nejdál, co může, zároveň se ale snažím vždy uspokojit i svou uměleckou ambici.

Na závěr odbočka – Sunnbrella Marine je firma, která vyrábí outdoorové, odolné látky používané na lodích. Máte nějak podchycené, aby nedošlo k problémům s jménem, a nemusel jste kapelu přejmenovávat?

Domluvení nejsme, ale schválně jsem si kvůli nim dal do jména dvakrát písmeno N, aby se to odlišilo. A myslím, že to i lépe vypadá. Zatím se mi nikdo od nich neozval, ale třeba časem rozjedeme nějakou spolupráci a vytvoříme třeba slunečník. (smích) ●

úplně přeprogramovalo. Nikdy jsem takový zvuk neslyšel, začal jsem proto studovat na internetu, co je to shoegaze, začal poslouchat Slowdive a Ride a postupně jsem se začal o podobné zvuky pokoušet.

Viděl jste někdy naživo některou z nich?

Slowdive jsem viděl čtyřikrát a řekl bych, že naživo je to skoro lepší než z desky, protože všechny ty kytarové

mal Screem je dobrý příklad. Moby i The Chemical Brothers jsou skvělí svými beaty a groovy, myslím, že z mé tvorby jsou jejich vlivy hodně slyšet ve *Fever Dream*, kde je beat podobný Mobymu či The Stone Roses. Obecně se mi ale líbí ambice hledat různou kombinaci zvuků, což se v devadesátkách dělo ve velkém.

Když se bavíme o vzorech a vlivech, nelze nezmínit vašeho tátu. Promlouvala